

ישראל בשחור לבן

ניו יורק

ספרד הרמטי של אד קוץ' במוצק לקראת ראשות עיריית ניו יורק המושג שוב כיצד היהודים מאבדים עמדת כח חיונית כאשר הם מפורדים ומפצלים את עצמם. לא רק אד קוץ' נפגע אישית בשבוע שעבר בניו יורק, כאשר חלק מהציבור היהודי הח' ליט לתמוך ביריבו השחור ריווייד דינקינס עמועד המפלגה הדמוקרטית לראשות ה עיר, אלא העניין היהודי עצמו.

למשיאל הישראלי מו הצד, אשר נודמו לו

החליטו חלק מהיהודים למכור את אחיהם קוץ' לטובת יריבו דינקינס, רק הם הכטיחו את נצחונם של האחרון.

שינאת השחורים

את היהודים

מנקדת מבט ישראלית אינטרסנטית ובסופו של דבר יהודית-לאומית כללית, איבדו היהודים רמקול גדול, החשוב לטובת עניינם ורקע ישראל נמצאת בשפל בתר מיתה ובמעמדה בארה"ב.

לא היה נושא בווער ישראלי אחר בעל משמעות בינלאומית אשר קוץ' לא יעמוד מאחוריו בכל עוצמת כשרונו הרטורי, הלהט היהודי וגילוי הלב. בגרייסי מנשיון מעונו הרשמי, בכניו מועצת העיר שם קיבל אישים

אד קוץ' עם חבר

כישלונם יפגע ביהודים ובישראל

לעקוב אחרי השלב האחרון של המירוץ על עמדת הכח העליונה בעיר היהודית הגדולה ביותר בעולם — מותר היה להצטער. כשם שאני זוכר את השמחה הגדולה והתקווה ש מילאו את לב היהודים בניו יורק באתו לילה לפני כ-12 שנה כאשר קוץ' נבחר להמשיך את השושלת היהודית בראשות עיריית ניו יורק, כך הבחנת בראגה וחששות עמוקים בקרב היהודים כשלמדו על הנשיות עמית העירייה.

מלבד הגאווה הטבעית שחשו יהודים מע צם העובדה שכן עמם עומד בראש העיר הא רייה ביותר בעולם, תרם קוץ' לטובת העניין היהודי והישראלי בתחומים רבים. בין השאר הוא לא התבייש כלל לראג לנשואים יהו דיים ובגלוי, להילחם באומץ ובכשרון נגד כל תופעה אנטישמית ולצאת בתמיכה פומבית בעמדות הלאומיות ביותר של ישראל ברג עים הקריטיים ביותר, כשרבים מהמכובדים והנישאים במימסד היהודי קיבלו רגליים קרות.

אמנם כמוכן לא לפי קריטריונים אלה ניי תן לגשת לבחינת כישוריו של מועמד לעיר ריית ניו יורק. העיר שהיא תערובת של בכל וסדרום, תלוי באיזה רובע ולעיתים באיזו שעה, עומדת בפני בעיות אדירות. מהאשפה המצטברת בחוצותיה ועד יוקר הדייר לאורח הממוצע. גם כאשר מישהו יושב בכהונה רמה 12 שנה עלולה ארוגנטיות השלטון לעלות לראשו והשחיתות לפרוח מתחתיו.

אולם גם תומכיו המושבעים של המנצח השחור דינקינס אינם בטוחים שהוא מוכשר יותר מקוץ' להתמודד עם בעיות ניהול העיר המופלאה והמרתקת, אשר הן מהקשות בת חום זה בעולם.

מכל מה שקדם, כמעט כל ברצוה אתנית בנייר יורק היתה קרוב לודאי רוצה לראות בראשות העיר איש משלה. מה שניתן לשייך לתחום של גאווה עדתית מלבד האינטרס הצרופ יהודי ניו יורק, בעלי האמצעים וההשפעה יותר מכל קהילה יהודית אחת בעולם, החיי קו בעמדה זו בראשותם — וגם איבדו אותה בשבוע שעבר כמו יריהם.

ברגע בו פיצלו את כוחם, גם בעצמם ריי בויות אישיות ופוליטיות בינם לבין עצמם, היתה הנסיגה כמעט בלתי נמנעת. ברגע בו

הוא הרבה יותר מתוחכם ממנו. אם מאחורי המסך התמים של דינקינס ית פרצו הטיפוסים והעמדות הללו, מקרב הכח השחור בארה"ב, במידה ודינקינס ינצח את יריבו רודולף ג'וליאני ביום הבחירות — יימ צאו את עצמם בבעייה רצינית, יהודי ניו יורק וישראל כאחד.

חילחול השינאה לישראל

התנגדות לישראל ושנאת יהודים בארה"ב ובמדינות אחרות היא כמיקשה אחת, ולא חשוב בצד עורם של המתנגדים. כחואשינגטון הבינה ששבוע שעבר, היתה זאת עתונאית שחורה, מבין חבורת העורכים הגדולה של ימוון אמריקאי כלי-ארצי, שניס תה להשוות בין ישראל ופעילותה, "בשטחים" מול הפלשתינאים, לבין גרמניה הנאצית מול היהודים. והיא שאלה זאת בכל הטבעיות, כאילו הרבר מובן מאליו.

אבל במערכת שבועון אמריקאי נוואשיני גטון, מהחשובים בעולם, היה זה דוקא עורך לבן שעשה, ובנעימת זרון, השוואה דומה כעת ישיבה עם עורכי השבועון.

השוואה מעוררת צמרמורת זו בין גרמניה הנאצית לישראל, שהיתה עד לא מכבר סיס מת הקרמלין שלפני הגלאסנוסט, ושוליים

ג'סי גליקסון וחברו

מכל העולם, או כמסעותיו במדינות זרות לא היסס לרגע, לסגור חשבון, או לפתוח חרס בנושאי היהודים וישראל, לעיתים בצורה ש הרגיזה יהודים מפחדים. הוא תמך בהתנגד ליות ביהודה, שומרון וחבל עזה, הגן על הפ צצת הכור בעיראק, יצא לימינה של ישראל בימים הקשים של מלחמת לבנון ונחלץ לעז רת הסכרתה בתורשים הנוראים (למעלה מ 20) של כשלונה מול האינתיפאדה. ואת כל זה לפחות שמעו גם בואשינגטון הלא רחוקה.

במילים אחרות — למרות שדלתו של ראש עיריית ניו יורק היתה פתוחה לגדולים וקטנים מישראל מכל גווי הקשת הפוליטית, הממשלתית והבינעירונית — עמדותיו הלי אומיות של קוץ' כיהודי, היו ברורות, נוקבות ומהדהדות, גם כשמרבית צמרת המימסד ה יהודי לא העזה להשמיע ציוץ. מעניין יהיה בהודמנות לבדוק לא רק כיצד הגיע קוץ' לעמדות אלה, אלא באיזה מידה היתה להן השפעה לפחות על חלק מהליברלים היהודים בניו יורק שהחליטו לנטוש אותו ולהפקיר אותו לטובת דינקינס.

המועמד השחור דינקינס מתואר כאיש נעים-הליכות המרבר על אחרות ואיחוד תוך ניסיון לבלום כל עימות בין שחורים ליהודים בעיר שלעיתים המתח בה הוא רב בנושא זה. אבל קריאות הבו שהשמיעו תומכיו של דינ קינס בעת שחרון נצחונם כשרדינקינס השוער את שמה של ישראל, וכשהוא מנסה לעצור כערם (כפי שתיאררו דיווחים בעיתונים ישרא ליים) עלולים להצביע על המגמה המסוכנת. ייתכן, וכאן יש לחשוש, שמאחורי החוות והכוונות הטובות של דינקינס מסתתרים שחורים שונאי יהודים וישראל וכן תומכי אש"ף, כמו פאראחן הפאנאטי, וג'סי גליקסון

חוא סניורא

מהן בתקשורת האמריקאית גם הן תולדה של הפיצול והפירוד היהודי מירושלים לזושיי נגטון ומניו יורק לתל-אביב. לא רק שחלק מהעורכים והעתונאים המשחירים רק את ישראל הם בעצמם יהודים. אלא שהשוואות הללו כאו בראש וראשונה מתוך היהודים עצמם, תחילה בישראל ואח"כ חילחלו כה עמוך בארה"ב.

כמוכן שסחף זה מביא בעקבותיו שאלות גוברות והולכות — עד מתי ומרוע חייבת ארה"ב לסייע לישראל בתמיכה כספית, צב אית ומדינית.

שינאת היהודים

את עצמם

שם שבניו יורק המלחמה בין היהודים השפיעה רבות על אובדן עמדת כח חשובה, כך איבדה ישראל מגובהה, משום שפוליטיקאים, אנשי רוח, עתונאים יהודים, ישראלים ואמריקאים, הם שקמו לקעקע את תדמיתה של ישראל ולהשוותה למצורעת שכברנינת.

דרי צוקר ויוסי שריד, יוסי ביילין ואברום בורג, דן אלמגור וחבריהם הם מנערי המקד לה המקאברית המנופפים את דגל פלשתינ, ולעיתים אף אש"ף, בשעה שריגלה של ישר אל מורד אט מעל לתורן.

ואת כל זה ניתן עדיין, די בקושי, ובמאמץ עליון, לעצור.

ראשית — בחיסול הטרור הפלשתינאי. שמעתי את שר הבטחון יצחק רבין מצוטט ששלושים שנות אינתיפאדה לא יגרמו נזק לישראל, באבידות-אדם כפי שגרמה מלחמת לבנון. ובכן, מר רבין, לטווח רחוק עלולים כבר 20 ומעלה חודשי הטרור הפלשתינאי עד עתה, לגרום נזק קיומי כזה לישראל, שלעומי תו אבידות מלחמת לבנון ייראו כתאונת דרכים מחרידה. הטרור הפלשתינאי כבר

חייב אברום בורג תרומה לקיעוקוע תדמית ישראל

פוליטיים שמאלנים בעולם, החלה להיות מקובלת ומחלחלת בצמתי עצבים של רעת הקהל בארה"ב. כשם שההשוואה בין מבצעי "הארגון הצבאי הלאומי" ושאר המחתרות נגד הבריטים הופכים כמעשה של יום יום לנושא להשוואות עם מעשי הטרור האכזריים שמ בצעים הפלשתינאים ביהודים, ולצורך הצד קתם.

הרי זוהי מלחמת שחרור כפי שאתם היהודים דים עצמכם ניהלתם בארץ ישראל, חוזרים ומתריסים כתבי, עורכי, שדרי מערכות הרדיי השלוויה והעתונות האדירות בארה"ב. ובקר השאבריים להם, שההבדל הוא יסודי, בין יש מסר בכך שמעולם לא חרתה מחתרת יהודית בארץ ישראל על רגלה רצח אורחים ללא אבחנה, כשעה שוהי בדיוק מדיניות אש"ף ויתר הפורעים הפלשתינאים הרוצים לראות בהכחזתה המחללת של ישראל וברוך לשם הכל מותר: מנוסעי אוטובוס לירושלים ועד פועל יהודי שנרצח בהתעללות מקפיאת דם בידי חברו לעבודה הפלשתינאי בלב תל-אביב.

השוואות אלה ודומות להן, ואך חמורות

פיזמונאי דן אלמגור מוערי מקהלת פלשתינ

השיג את שלו לא רק בויתורים הנוספים שאתה מוכן, עם שמיר, לעשות לאש"ף. אלא בערעורה החמור של ישראל ברעת הקהל האמריקאית. כדי להתגבר על כך לא יספיקו אפילו אלף אהוד אולמרטס, מלהגיד דברים חסרי משמעות בטלוויזיה האמריקאית. אלא, חיסול הטרור הזה עצמו.

כדי להתגבר על כך, עכשיו ומיד צריך שהיהודים יבינו שממשלת אחרות לאומית מפורדת ומפוצלת, אינה תחליף לעם יהודי מלכות, מתל-אביב ועד ניו יורק ומירושלים עד פריז. רק בהתלכדותו יוכל להפסיק את התדרדרותו לתהום ולהבהיר שהוא מוכן להילחם על קיום מדינתו.